

El cementiri de Praga de Umberto Eco

Divendres 7 de maig

11:00 h

Amb una novel·la escrita amb una ploma ràpida i incisiva, on el toc de genialitat recau en la confluència de personatges ficticis amb personatges reals, Umberto Eco demostra a "El cementiri de Praga" que el pas del temps no ha deixat buit el seu calaix d'idees ni el seu diccionari de bones maneres d'escriure.

Amb la frase "La meua no és una novel·la sobre jueus, és una novel·la sobre el discurs antijueu" va tancar les acusacions de "L'observatore romano", sobre l'antisemitisme de *El cementiri de Praga* i concretament del seu personatge central.

L'autor planteja a la seva novel·la com una mentida pot ser més real que la realitat mateixa. Segons Eco la realitat té una gran part de novel·la. A "*El cementiri de Praga*", una obra gestada durant 6 anys, els personatges reals i ficticis conviuen en una trama d'arrels profundes i escrit en forma de fulletó decimonònic.

El protagonista de "*El cementiri de Praga*" és Simon Simonini, l'únic personatge inventat que conviu amb d'altres reals i històrics en una trama ambientada al segle XIX. Falsificador i aficionat als complots, Simonini odia a les dones i als jueus. A través d'aquest personatge el llibre assenyala que la falsificació es pot trobar en qualsevol dels llibres d'història i en fets que poden anar des del rei Constante de Constantinopla, els falsos informes de la CIA o els Protocols dels Savis de Sió. Umberto Eco aprofita la seva novel·la per divagar sobre fets històrics al llarg del temps i de l'espai, parlant de Freud, Voltaire, la Revolució Francesa i la Companyia de Jesús. Umberto Eco reflexa en el seu personatge Simon Simonini, real dins la seva irrealitat, un joc amb la seva identitat i la memòria selectiva dels humans.

CURIOSITATS

- Eco és també un destacat estudiós de l'agent secret 007, el famós personatge creat per Ian Fleming. Sobre **Bond** ha escrit "Il Caso Bond" (1966).
- Li interessa **Sherlock Holmes** i va participar en el llibre que tracta sobre la tècnica deductiva del detectiu, *El signo de los tres: Dupin, Holmes, Percie*, a més a més trobem diverses referències a Arthur Conan Doyle i els seus personatges en moltes de les seves novel·les, sobretot a *El nom de la rosa*.
- Ha escrit pròlegs a *Mafalda* per a l'edició italiana.
- Inestimable defensor del còmic, es declara admirador de tot allò que estigui relacionat amb la cultura popular, la televisió, la música popular, les novel·les de detectius i el cinema.
- Que ningú esperi la versió cinematogràfica de *El cementiri de Praga* perquè després de la versió feta de *El nom de la rosa*, Eco va prohibir al seu editor que vengués els drets de la novel·la mai més.

B I O G R A F I A

Umberto Eco va néixer a la ciutat d'Alessandria, al nord d'Itàlia l'any 1932. El seu pare, Giulio, va ser comptable abans de la Segona Guerra Mundial, quan va ser cridat per les forces armades. En aquest moment ell i la seva mare es van traslladar a un petit poble piemontès.

Es va doctorar en Filosofia i Lletres a la Universitat de Torí l'any 1954 amb un treball que es va publicar dos anys més tard amb el títol *El problema estètic en St. Tomàs d'Aquino (1956)*. Va treballar com a professor a les Universitat de Torí i Florència abans d'exercir durant dos anys a la de Milà.

L'any 1966 es va convertir en professor de Comunicació Visual a Florència. Va ser en aquesta època quan va publicar importants estudis de semiòtica *Obra oberta* el 1962 y *L'estructura absent* el 1968. Desde 1971 ocupa la càtedra de semiòtica a la Universitat de Bolonia. El Febrer de 2001 va crear en aquesta ciutat l'Escola Superior d'Estudis Humanístics, iniciativa acadèmica només per a llicenciats d'alt nivell destinada a difondre la cultura universal. L'any 1969 va cofundar l'Associació Internacional de Semiòtica, de la qual n'és l'actual secretari.

Distingit crític literari, semiòleg i comunicòleg, Umberto Eco va començar a publicar les seves obres narratives en edat madura . L'any 1980 es va consagrar com a narrador amb *El nom de la rosa*. Gran èxit editorial, va ser traduïda a molts idiomes i portada al cinema pel director francès Jean-Jacques Annaud. Posteriorment ha escrit d'altres exitoses novel·les i ha cultivat d'altres gèneres com l'assaig.

D'Umberto Eco se n'han dit moltes coses i pot agradar més o menys, però del que no tinc cap dubte és que estem davant d'un gran escriptor i que és capaç de fer bona literatura amb els personatges més odiosos que ens puguem imaginar. Aquest és el cas de "Simonini" que deixa ben retratats a un bon grapat de col·lectius, ja siguin jesuïtes, comunistes, jueus, franc-masons, francesos, italians, alemanys, i una bona colla més de "grups".

BIBLIOGRAFIA

Novela

- El nom de la rosa (1980)
- El pèndul de Foucault (1988)
- L'illa del dia abans (1994)
- Baudolino (2000)
- La misteriosa flama de la Reina Loana (2004)
- El cementiri de Praga (2010)

Assaig

- Obra oberta (1962)
- Diari mínim (1963)
- Apocalíptics i integrats davant la cultura de masses (1965)
- L'estructura absent (1968)
- Il costume di casa (1973)
- La forma i el contingut (1971)
- El signo (1973)
- Tractat de semiòtica general (1975)
- El super-home de masses (1976)
- Desde la periferia a l'imperi (1977)
- Lector in fabula (1979)
- Semiòtica i filosofia del llenguatge (1984)
- Els límits de la interpretació (1990)
- Sis passejos pels boscos narratius (1990)
- La cerca de la llengua perfecta (1994)
- Kant i l'ornitorrinc (1997)
- Cinc escrits morals (1998)